

ikke er Socialdemokrater ud fra den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup og „Landmandstidende“ vil gøre gældende, at det kun gælder om den kortest mulige Arbejdstid og den størst mulige Løn, medens alle andre Hensyn maa vige derfor; det er ikke dette, som gør, at Flertallet af de danske Tjenestemænd er Socialdemokrater, det er, fordi det efter hele deres Opfattelse gælder om at skabe de bedst mulige Vilkaar for de arbejdende i Samfundet, ligegyldigt enten de er Tjenestemænd, Arbejdere eller Landbrugere.

Man ønsker undertiden at fremstille det saaledes, at det danske Socialdemokrati er et udpræget Klasseparti. Dette passer slet ikke. Ser man paa det danske Socialdemokrati, vil man se, at Socialdemokratiet talte 390 000 Stemmer ved det sidste Folketingsvalg. Deraf boede de 130 000 her i Hovedstaden, 130 000 i Købstæderne og 130 000 ude paa Landet. De var saaledes meget smukt fordelt. Ser man paa Venstre, vil man se, at af de 411 000 Stemmer, som Venstre havde ved sidste Valg, faldt de 354 000 paa Landet og de 57 000 i Købstæderne. Her i København var der ikke flere, end at hele Selskabet kan tage i Dyrehaven paa to Charabanc'er. Det viser, at Venstre er et udpræget Klasseparti, et udpræget Landboparti, der fortrinsvis søger sine Tilhængere paa Landet. Forholdet er anderledes for Socialdemokratiets Vedkommende. Vi driver i videste Forstand en Samfundspolitik. Vi driver en Politik, hvis Hensigt er fuldstændig at afskaffe alt, hvad der hedder Klasser, saaledes at alle i Samfundet, der arbejder, kan leve under nogenlunde gode Vilkaar.

Men dette vil man ikke indrømme, man hævder, at der skal gøres Front mod Socialdemokratiet, alle skal forene sig i det smukke Arbejde at slaa det danske Socialdemokrati ned. Heldigvis er det danske Socialdemokrati i Besiddelse af en saadan Livskraft, at dette ikke lader sig gøre. Det er ganske mærkeligt at se den Iver, hvormed man appellerer til dette, at slutte sig sammen for at slaa Socialdemokratiet, Arbejderstanden, ned. Men naar det kommer til kritiske Situationer, naar der er Fare paa Færde for vort Fædreland, og der bliver Trang for os alle sammen, appellerer man til Fællesfølelsen, og man appellerer til Arbejderklassen om endelig at være med. Det var ganske interessant at se Forhandlingerne om Landmandsbanken for kort Tid siden. Da vilde man ogsaa gerne have det danske Socialdemokratis Medvirkning, fordi det var nød-

vendigt, hvis ikke den Landsulykke skulde ske, at Landmandsbanken standsede sine Betalinger. Socialdemokratiet viste sig da netop i Besiddelse af den rette Samfundsfølelse og medvirkede efter bedste Evne til det bedst mulige Resultat, fordi Lukningen vilde betyde en Standsning af mange Virksomheder og ikke blot være en Ulykke for Middelstanden, men ogsaa for Arbejderklassen.

For nogle Dage siden læste jeg om et Foredrag i Studenterforeningen, hvor Professor Rovsing, en af de nye Venstremænd, der kom til i Kupdagene 1920, og som man den Gang var saa forfærdelig henrykt for indenfor Venstre, nu sagde Venstre ubehagelige Sandheder. Men han sagde ogsaa, at det gjaldt om at vende Front mod Socialdemokratiet. Men saa stod en Professor ved Københavns Universitet, Professor Biilmann, op og slog lidt koldt Vand i Blodet, idet han sagde, at Socialdemokratiet ikke var det udprægede Klasseparti, som man vilde give det Udseende af, Socialismen var en idealistisk Bevægelse, og i alt Fald Københavns Universitet havde meget at sige Socialismen Tak for.

Jeg tror, man skulde holde op med alle disse mange uberettigede Angreb paa Socialdemokratiet og Arbejderne. Jeg har ofte haft Lejlighed til at se, hvorledes Folk i deres Uforstand vender Front mod Arbejderne. Det er desværre saaledes, at der endnu findes Tusinder af Husmænd, der mener, at deres fornemste Opgave er at vende Kløerne mod Arbejderklassen. Det er en meget kortsynet Politik, thi den danske Arbejderklasses Fremtid er deres Børns Fremtid, og naar de vender Kløerne mod den danske Arbejderklasse, vender de dem derfor samtidig mod deres egne Børn.

Jeg vil til Slut rette en Henstilling til den højtærede Statsminister. Vi har adskillige Gange haft Lejlighed til at beskæftige os med en Lov vedrørende Pensionister, der er pensioneret før 1. Oktober 1919. Mange af disse gamle Pensionister lever under uheldige og trykkede Forhold. Loven skal revideres inden den 1. April 1923, og jeg vil indtrængende henstille, at der da gøres noget for at komme disse gamle Pensionister til Hjælp. De har ikke faaet Andel i Lønningsloven af September 1919. Mange af dem har tjent gennem mange Aar under daarlige Lønvilkaar og daarlige Arbejdsvilkaar, de har ikke i deres Tjenestetid faaet et Ækvivalent for det Arbejde, de har lagt i Statens Tjeneste. Der er nu gaaet 3 Aar, siden Lønningsloven traadte i Kraft, og de, der er pensioneret efter den 1. Oktober